

LUKÁŠ VLASÁK
HODINOVÝ DETEKTIV
UKÁZKA Z KNIHY

sobota 6. prosince

Ještě včera se tudy procházeli falešní vousáci s mitrou na hlavě. Při pohledu na kapličku ověšenou blikajícími světýlky by se epileptik pokřižoval. *Vánoce, Vánoce přicházejí.* Musel jsem zastavit za fungl novým elektromobilem parkujícím na rezervačce. Doufal jsem, že jeho majitel nebude brzo odjíždět.

Vystoupil jsem z firemního auta před jedinou zahrádkou, která nehrála všemi barvami.

Naopak se blaženě rochnila ve tmě, pokud jsou něčeho takového zahrady schopné. Po listopadových slotách s sebou prosinec přinesl nečekané oteplení a s ním podvečerní deště, a tak se dům Michlových halil do atmosféry spíš dušičkové než adventní. Vypadal, že mu to nevadí. Připomínal mi místo, kde jsem vyrostl. Dům, kde se víc mlčí, než mluví. *Zpívejme, přátelé.*

Zabouchl jsem dveře a ve ztemnělém okénku zahlédl svůj odraz jako v zrcadle. V kuželu světla pouliční lampy jsem si zkontroloval vizáž. Chtěl jsem působit tak, jak očekávají – jako z facebookové reklamy, na jejímž základě mě kontaktovali. Srovnal jsem si červený puntíkový šátek pod krkem. Tak, to by snad stačilo, nebudu to přehánět.

Přešel jsem dozadu, vytáhl z kufru brašnu a hodil si ji přes rameno. Od její tíhy už jsem tam měl vytlačený důlek. Toníkova zásada byla brát vždycky všechno rovnou, ne se imrvéře vracet do auta. Nevyhrál jsem nohy v bingu, říkával; a já se držel jeho příkladu. Zamířil jsem k brance. Nikde žádný zvonek. Jenom na plaňkách z plastu imitujícího dřevo visela chromovaná poštovní schránka. Se separé přihrádkou na letáky a cedulkou s krasopisně nadepsaným jménem: Karel Michl. Nic víc. Žádní další členové rodiny. Žádná Žaneta, kterou jsem zatím znal jen po hlase. Jako by dům patřil jedinému člověku a ostatní u něj byli v nájmu.

Branka byla odemčená. Mokrý klika mě zastudila do dlaně a pozvala dál. Jak jsem se blížil k hlavnímu vchodovému dveřím, doufal jsem, že aspoň za jedním z oken uvidím světlo, ale všude bylo zhasnuto. Snad na mě nezapomněli? Sice jsem svou návštěvu párkrát odložil, ale nechat mě táhnout se sem zbytečně v sobotu večer, to by byla krutá pomsta. Já se pokaždé omluvil s předstihem a o Toníka jako o nabízeného náhradníka Žaneta Michlová nestála. Že prý to tak nehoří a ráda si počká na mě, když mě zná, viděla mě přece na internetu. Dočkala se. Zvonek jsem našel až u dveří.

Rušit ticho na předměstí mi připadalo nepatřičné. Zhluboka jsem se nadechl a stiskl tlačítko. Neozvalo se vůbec nic, jen o tři parcely dál zaštekal pes, ale divil bych se, kdyby to souviselo. Rozhlédl jsem se po zahradě, kdosi ji vzal krutě nakrátko. V posekaném trávníku se černaly koláče hlíny, z ostříhaných levandulí a hortenzií zbyli mrzáčci. Věděl jsem kulový, jestli je to teď v prosinci správně. Jako zahradníka si mě dosud nikdo nenajal. Pokrčil jsem rameny a prubnul zvonek ještě jednou.

Zaposlouchal jsem se pozorně, v nitru domu se spustila jakási tlumená melodie. A pak hurá – mléčné sklo ve dveřích zesvětlalo. Přísvit, příslib.

Za dveřmi se ozvaly šouravé kroky a otáčení klíče v zámku. Otevřely se na škvíru. Jako první vykoukly nehty s odřeným lakem. „Kájo? To jsi ty?“

„To bude omyl, paní Michlová. Já jsem Marcel. Marcel Oreba. Mluvili jsme spolu po telefonu, měl jsem dorazit na půl šestou, říkáte jste, že to už doma...“

„Ach ano, jistě, samozřejmě. Pojd'te dál. Jsem ráda, že jste konečně dorazil. A moc oceňuju, že jste přijel takhle navečer.“

„Já stejně dřív nemohl. Vyhovuje mi to, musel jsem počkat na manželku, abych jí předal syna.“

Chápavě přikývla, otevřela dokořán, ustoupila a já vešel do předsíně. Vedle botníku ležela rohožka, vyzul jsem se a položil na ni svou pracovní obuv – světle hnědé kožené farmářky. Ať si módní policie říká, co chce, na pozdní podzim jsou ideální do města i do přírody.

„Pantofle?“

„Jestli vám to nevádí, tak to zvládnou radši bez,“ pousmál jsem se a rozhlédl. Z předsíně jsem mohl nakouknout třemi směry. Vpravo se šlo do obývacího, vlevo do kuchyně. Průchody bez dveří. Přímo přede mnou stoupalo schodiště do patra, těsně vedle něj byly zavřené menší dveře, tipnul bych si, že do sklepa. Svítlo se pouze v předsíni, takže zbytek interiéru se ztrácel ve tmě. Byl to ten druh tmy, ve kterém tušíte nábytek i lidi, ale zároveň nemáte za mák chuť si jejich přítomnost ověřovat. Nervózně jsem přešlápl. „Takže?“

Paní Michlová sesbírala pohled odkudsi z podlahy. Od první chvíle mi připadala duchem nepřítomná. Dlouho nic neříkala.

Byla zhruba ve věku mé matky. Připadala mi jako žena, která kdysi, snad, před patnácti dvaceti lety měla představu o tom, co je v módě a šik, ale měnící se trendy ji rychle předběhly, aniž by se jí to ráčily oznámit. Barva její kůže byla nezdravě vybledlá, čímž stíny pod očima, které měly zakrýt povislou pleť, vynikly ještě víc. Na sobě měla legíny se vzorem džungle a halenku s batikovanými kruhy, ovšem ne po domácí barvenou, nýbrž zakoupenou v butiku. Z účesu typu uzel vyklouzávaly prameny, které ztrácely sílu předstírat snahu. Na krku se jí houpal přívěsek se stromem života. Měla tendenci na něj mimoděk sahat a chytat se ho jako záchranného lana – jako by z něj čerpala energii.

„Takže – kde ji máte?“

„Ukážu vám ji,“ vyhrkla a vykročila ke kuchyni, ale sotva jsme do ní stačili nakouknout, zahrnula doprava a rozsvítla v malé místnosti. Koupelna přede mnou se zalila bílým světlem. Přimhouřil jsem oči, ale stejně jsem za lebečními kostmi ucítil bodnutí. Kdybych se do podobného zdroje díval celý den, migréna by se dostavila stoprocentně.

„Pane jo,“ vydechl jsem, jakmile jsem se rozkoukal. Díval jsem se na tu nejnevkusněji zařízenou koupelnu, na jakou jsem dosud natrefil. A taky nejméně praktickou. Na podlaze se bez ladu a skladu povalovaly rádoby orientální koberečky z umělého, stejné plyšové zvěrstvo pokrývalo i dekl na záchodovém prkénku. Sedací část doprávala velectěným trůnícím podmořské motivy lastur a korálů. Vedle delfíni hlavy, která sloužila coby držák na toaletní papír, visel háčkovaný kapsář na časopisy. Přetékal zaprášenými a pokroucenými výtisky *Útulného domova* a *Naší krásné zahrady*.

V koupelně stála naproti záchodu ještě vana kombinovaná se sprchovým koutem prostřednictvím skládací zástěny. Ze „suché“ strany byla na skle připlácnutá samolepicí folie imitující antiku. V rozích se odlepovala. Mezi žebrovanými sloupy jsem zahlédl i chudáka Poseidóna, který se snažil vypíchnout si oči trojzubcem. Jinak byla vana obestavěná desítkami lahviček s kosmetikou nejružnějších značek. Pozoruhodné na nich bylo, že je někdo seřadil podle velikosti. Nejspíš měl potřebu dát řád domácnosti, která se rozsypala. Kdo asi? Zahlédl jsem jediný produkt pro pány – klasiku šampón i sprcháč dva v jednom.

„Jste doma sama?“

Ta otázka jako by ji konečně probrala ze sna. „Ano. Totiž ne. Je tady manžel. Ale ten nás rušit nebude. Odpočívá.“

Znejistěl jsem. Slovo „odpočívá“ použila, jako by šlo o někoho po nemoci anebo o domácí spotřebič, co se přehřál. Ne o chlapa, který je hlavou rodiny, o toho, co se samojediný napsal na poštovní schránku. Zřejmě dělá na směny a teď dospává, napadlo mě.

„Určitě?“ ujistňoval jsem se. „Já vím, že jste si mě objednala vy, a máte na to plný právo. Jste suverénní klientka... Ale někdy to muži, co žijou v domácnosti, kam jsem pozvaná, nelíbě nesou, když se jim cizí mužskej začne montovat do... však víte.“

„Karel je s vaší činností zde plně obeznámen,“ odtušila.

„Dobře.“

Zaváhala. „Ale radši bych ho do celé věci nezapojovala. Karel – odpočívá,“ zdůraznila znovu. „Když budete něco potřebovat, obraťte se na mě, ano? Donesl jste si vlastní, ehm, pomůcky?“

Pousmál jsem se. „Ano, ovšem, já tomu tak neříkám.“ Otočil jsem se zpět čelem do koupelny a rozpráhl ruce. „Tak kde vám to teče?“ Málem jsem pro formu dodal *panínko*, ale Toník – byť nepřítomný – mi včas uštědřil mentální pohlavek, díky kterému jsem si to odpustil. Žaneta Michlová udělala dva kroky k záchodu a ukázala do mísy. „Podívejte.“ Neviděl jsem nic, a tak dodala: „Já vím, na první pohled vypadá normálně, ale vydává divné zvuky. Jako by se sám od sebe začal po splachování napouštět. Všímám si toho hlavně v noci, kdy je tu naprosté ticho a stoprocentně vím, že ho nikdo nepoužil.“

Pomyslel jsem si, že ani přes den dům Michlových nepřekypuje hlukem. „Úplná záhada,“ prohlásil jsem. „Na to já jsem specialista.“

Poklekl jsem před mísu a kolena mi vyčetla, že jsem se předtím barevným koberečkům posmíval, protože teď za ně byla vděčná. Pracovní oděv, který jsem nosil, mi umožňoval relativně volný pohyb i vkleče, vsedě, případně vleže, když na to přišlo. Klasické montérky jsem neměl rád. Radši jsem nosil cargo kapsáče v barvě khaki, které se zdálky tvářily jako turistické kalhoty. K tomu tričko s jakoukoliv dobrou kapelou od šedesátek do devadesátek, ráno naslepo nahmátnuté v prádelníku, a černou mikinu s kapucí. A samozřejmě nepostradatelný puntikovaný šátek, poznávací znamení firmy. Ten jsem si teď odvázal, protože v koupelně bylo horko. Protáhl jsem ho madlem brašny, takže jeho cípy částečně zakryly nápis:

HODINOVÝ MANŽEL – PRÁCE VŠEHO DRUHU

Hypnotizoval jsem vnitřek záchodové mísy. Aha! Zdálo se mi, že se na zadní stěně zaleskl pramínek vody.

Ke cti Michlových dlužno říct, že ať už se tu o čistotu staral kdokoli, toaletu měli vycíděnou poctivě. Štítit jsem se nemusel. Přesto byly na porcelánu stopy po vodním kameni, který měl barvu o něco tmavší než okolní běloba.

„Vidíte to?“ ukázal jsem Žanetě, která mi stále nakukovala přes rameno.

Přikývla. „Zkusila jsem všechno možné. Po pár dnech se to vždycky vrátí.“

„To proto, že tudy stéká voda. Měla jste pravdu. Koukněte, uděláme jednoduchý test.“

Odmotal jsem z delfíní tlamy kousek toaletního papíru a umístil ho dovnitř pod hranu mísy. Hned začal nasávat. „Slabě, ale přece,“ poznamenal jsem.

„Co to znamená?“

„Budu se muset podívat dovnitř,“ poklepal jsem na zazděné splachovadlo.

„To snad ne! Budete to muset vybourat?“

„Nebudu. Nikomu to neříkejte, ale já nesnáším bourací a zednické práce. To ten prach, víte.

Když to jen trochu jde, radši se jim vyhnu. Dovnitř se dá dostat. Je to sice piplačka, nic pro nešikovný pazoury, ale je tam napouštěcí ventil a pak taky vypouštěcí plovák. Vypadá to jako malá plastová raketka, která má dole manžetu, těsnicí gumový kroužek. Ten asi právě těsní blbě, a proto vám to pomalu protéká. Když voda v nádržce klesne, dopustí se na požadovanou hladinu. To budou ty zvuky, co slyšíte, i když se nesplachuje.“

„Moc tomu nerozumím,“ přiznala.

„Stačí, když mi budete věřit. Máte tu docela tvrdou vodu, co? Uvidíte, až to vyndám, jak to bude zanesený. Buď to zkusím vyčistit, nebo zejtra ráno pořídím novejš. Akorát... až to rozeberu, nepůjde splachovat. Jenom kýblem. Našla byste nějakou? Taky hadry, houbičku nebo kartáč a ocet na to čištění.“

Žaneta Michlová odběhla shánět požadované věci a nechala mě mordovat se s krytem splachovadla. Odmontoval jsem první část. Přítok vody by se měl normálně dát uzavřít přímo

v nádržce, stačí plochý šroubovák, ale narazil jsem na problém. Hadička rozervaná, těsnění zpuchřelé. Dotáhl jsem ventil, jenže stále z něj kapalo. Dál jsem šroubovák netýral, abych závit nestrhl. Poprosil jsem Michlovou, ať dá koberečky – slušně řečeno – někam do hajzlu, a obložil mísu donesenými hadry. „Budu muset na chvíli zavřít vodu v celém baráku,“ houkl jsem na ni.

„Aha.“

„Napust'te si hrnce, ať máte na vaření. A škopky na mytí. Taky necháme natéct vanu na to splachování. Zvládnete to? Jenom do zejtrka.“

„Dobře.“

Dal jsem jí na přípravu pár minut a zatím se dál věnoval průzkumu splachovacího zařízení. Typ jsem poznával a věřil si, že vím, jak ho opravit, případně nahradit.

Michlová se vrátila do koupelny. „Mám to.“

„Prima. Ukažte mi teďka, kde máte hlavní uzávěr vody. Skočím to zavřít,“ zvedl jsem se z kleku.

Žaneta mě zavedla ke dveřím do sklepa. „Hned vpravo pod schody. Potrubí je vidět, to určitě najdete.“

„Díky.“ Otevřel jsem dveře a nad úzkým kamenným schodištěm si rozsvítil. Očekával jsem klasický závan sklepní plesniviny, ale Michlovic dům opět překvapil. Zdola to vonělo po prášku na praní a ještě po něčem, co jsem nedokázal identifikovat.

Vzpomněl jsem si na hlášku z komedie o zvířecím detektivovi, kterou jsem miloval jako kluk.

„Kdybych se do pěti minut nevrátil...“

„Ano?“

„Tak čekejte dál.“